

Când cineva spune: „am avut vise” știm la ce se referă. Știm, de asemenea, la ce se referă și când spune „am avut visuri”. Dificultatea apare când auzim (sau citim) spunându-ni-se „am avut un vis”. Să fie activitatea cerebrală din timpul somnului, sau imaginația, mai mult sau mai puțin activă?

Domnul Liiceanu are, ca toată lumea, vise - adică imaginile fabricate de creier în timpul somnului (sau pe care le primește...), dar are și visuri – adică aspirații, dorințe. Nimic neobișnuit, dar ceva interesant apare când folosim unica variantă a singularului, care este vis.

Într-un articol publicat pe www.contributors.ro

www.contributors.ro

(„Diagnostic pentru o Românie în derivă: ficțiopatia”) sub semnătura lui Gabriel Liiceanu, pe care-l prețuiesc pentru remarcabilele sale idei filosofice, am citit:

” Un vis recurent din ultima săptămână

Mărturisesc că, tot uitându-mă la televizor, de-o săptămână încoace am noapte de noapte același vis: mă aflu în sala mare a Parlamentului, undeva sus, în loja pierdută a unui balcon. Imensul parter are toate locurile ocupate. E oședință a plenului. Toți parlamentarii, bărbați și femei, sunt îmbrăcați în haine vărgate. Președintele Senatului, cățărât pe cea mai de sus tribună și având pe cap o bonetă tărcată mai înaltă decât a celorlați, bate demn cu un ciocănel în pupitru. Rumoarea din sală se stinge. „Doamnelor și domnilor, e ora 10. Vă previn că la ora 14 vom fi duși înapoi la penitenciar. E o ședință specială, în regim de urgență: avem la dispoziție mai puțin de patru ore ca să luăm o hotărâre în privința colegei noastre, doamna Elena Udrea. DNA-ul vrea să știe dacă, în final, suntem sau nu de-acord să o primim pe doamna Udrea în rândurile noastre și, eventual, chiar de astăzi, să ne întoarcem împreună la penitenciar. Vom vota cu bile la vedere. Vă previn că, dacă va fi balotaj, dubele ne vor aduce mâine din nou la serviciu, și tot așa, până când noi, Parlamentul României, vom putea spune ce decizie am luat.”

Unde „bate” cel care nu și-a ascuns niciodată simpatiile politice, e foarte transparent. Dar a face din toți parlamentarii niște pușcăriabili, e prea de tot! Fiecare dintre noi ne-am fi dorit să avem parlamentari incoruptibili, care să nu uite în niciun moment ce treabă au ei pe-acolo, prin București, cine le asigură salariile, privilegiile și prea dese vacanțe la care e suficient să viseze și gata!, se pot trece la categoria „și aici am fost”. Exemplele de parlamentari corupți au fost și nu conțin să tot fie. Nimic nu ne dă dreptul însă să-i considerăm pe toți capabili de fărâdelegi.

Articolul lui Gabriel Liiceanu se încheie astfel:

“Președintele Senatului bate din nou cu ciocănelul în pupitru. Zgomotul strident mă trezește. Sar din vis, fără să știu dacă sunt sau nu în camera mea și nici, în general, pe ce lume mă aflu.”

Un posibil răspuns: vă aflați în România, cea cu bune și cu rele, cu vise și cu visuri, domnule Liiceanu!